

Güngör: Tarihi eser kaçakçılığının cezası hafif

SALİH GÜNGÖR

1954 Çankırı, Ilgaz doğumlu. 1977'de Polis Akademisi'nden mezun olduktan sonra sırasıyla Ankara, Kütahya, Madrid Büyükelçiliği ve Diyarbakır'da görev yaptı. Üç yıldır halen İstanbul'da çalışıyor. 1992 Mayıs ayında İstanbul Mali Şube Müdürlüğü'ne atandı.

n en eserlerin taktit olduğunu tespit ettik. Sahteçlikle uğraşan bu insanlar, eseri elinize alıp enine boyuna incelemenize izin vermiyorlar. Son derece loş ışıkta ve onların koşullarıyla bu oyunu oynamak zorunda kalıyorsunuz. O bakımdan uzman da göre ciddi bir inceleme olmadıktan sonra tarihi eser hakkında, gerçekleri yasa taklittir diye karar verilmesi mümkün değil. Bu konuda fazla bir sorun çıkmıyor. Şöyle: Eser, gerçekten tarihi de olsa, taktit de olsa, sonuç olarak şahıslar yakalandıklarında mutlaka arkeologlar tarafından, uzmanlar tarafından inceleniyor ve onların verdikleri rapora göre adli işlem başlıyor. Eser hakiki çıkarsa 2863 sayılı yasaya muhalefetten işlem yapılıyor. Aksi halde sahteçlikten, dolandırıcılıktan dava açılıyor. ■ Son bir yıl içinde tarihi eser kaçırın ya da sahteçlik yapan kaç şebeke ele geçirdiniz?

Bakıyorsunuz Antalya'da, Alanya'da bir tarihi eser bulunmuş kazıda ya da SİT alanında. Bu eseri Antalya Müze Müdürlüğü'ne teslim etmek dururken İstanbul'a getiriyor. İstanbul'a gelirken

mesi için milyarlarca lira ödemek suretiyle avukatlar tutuluyor, uluslararası düzeyde toplantılar düzenleniyor ve binbir gücüklerle bunlar geri alınmaya çalışılıyor. Bundan şunu söylemek istiyorum: Biz elimizdeki değerlerin kıymetini bilmiyoruz. Ancak başkasının eline geçtiği, yani yurt dışına çıktığı zaman bir anda değeri düşüyor. Bence burada yapılması gereken en önemli husus, iyi niyetli olan vatandaşları cezai miktarlarla da olsa ödüllendirmek. Daha önceki birkaç görüşmemizde bu konuyu ilgililere ulaştırdım. Örneğin, tarlasından rastlantı sonucu tarihi eser çıkartan ya da çiftini sürerken, tarlasını çapalarken tarihi eser bulan vatandaş köyünden kalkıp bunu müzeye götürdüğü zaman bir gününü alıyor. En azından geldiği zaman, bu tarihi eserin değeri ne olursa olsun, devlet birtakım küçük ödemeler yapabilir. Bir milyon lira gibi... Köylü vatandaşımız köyüne döndüğü zaman götürceği üç beş hediyeyle çevresindekilere bu davranışını izah etme imkanı bulabilir hem de onurlanmış olur.

Olayın çok daha basit bir boyutu var. Bu eserleri bulan, çıkartan, müzeye teslim eden vatandaşlara evinin baş köşesine asılacak şekilde bir onur diploması ya da onur belgesi verilebilir.

Başka bir husus da şu: Bu gibi kültür ve tabiat varlıklarını müzeye teslim ederek koruyan vatandaşlara süresiz geçerli olmak üzere müzeleri ve Kültür Bakanlığı'na bağlı yerleri ücretsiz gezmek üzere kart verilebilir. Bu köylü vatandaşımız eserlerin önemini daha iyi kavrasın, çevresini daha aydınlatıcı olsun diye. En azından bu vatandaşlarımız büyük şehirlere geldikleri zaman müzeleri gezer, kendi verdikleri tarihi eserlerin ne şekilde değerlendirildiğini, yerli ve yabancı ziyaretçiler tarafından nasıl izlendiğini gözleriyle görür ve tatmin olur.

İşin en son boyutuna gelince... Vatandaş teslim etmiş olduğu tarihi eserin gerçek değeri tespit edildiği takdirde aradaki fark ödenir.

■ Ama siz sadece salt sade vatandaşın söz ettiniz. Bir de bu işin ticaretini yapanlar var. Arz-talep dengesini gözeterek, doğru bir fiyat politikasıyla yapılabilecek ödemeler acaba polisiye önlemlerden daha etkili olur mu?

GÜNGÖR - Burada amaç kaynağı kurutmaktır. Bence burada büyük kaynak bunları rastlantı sonucu bulan köy-

Gülenler: Kültür Bakanlığı tarihe sahip çıkmıyor

SAMI GÜLENER

1950 yılında İstanbul'da doğdu. Heyecan sevdiği için "Heyecanlı bir ticareti seçmekte fayda gördüm" diyor ve eski eser ticareti yaptığını anlatıyor. 20 yıl süreyle eski eser ticareti yaptıktan sonra 2863 sayılı Kültür Varlıklarını Koruma Yasası'na göre eski eser bulundurmaktan hapis cezasına çarptırıldı.

lerinde niye oturuyorlar? O iskemleleri terk etsinler, bu işi daha iyi biliyorum diyen birisine versinler. Ben ne yapılması gerektiği konusunda yorum yapamam. Ama kişisel kanımız nedir diye sorarsanız o zaman yanıt veririm. Gerçek olan bir şey var: Dünyanın hiçbir tarafında, hiçbir şekilde bu tip olaylarda polisiye önlemlerle başa çıkılamamıştır.

Bunun yeniden tartışmasını açmaya gerek yok. Dünyanın her yerinde örnekleri vardır. Ülkemizde de var. Tarihi eser kaçakçılığının çok uzak bir konu olmasına karşın sigara kaçakçılığından ötek vermek istiyorum: Yakın zamana kadar Türkiye'de sigara kaçakçılığı vardı. Ama bugün oradaki fiyatla buradaki fiyat arasında bir fark kalmayınca sorun ortadan kalktı. Sigara illegal yollardan geleceğine legal yollardan gelmeye başladı. Demek ki hadiseye ekonomik olarak bakmakta fayda var: 2863 sayılı yasanın

rın dışarı çıkıp çıkmadığını, hala Türkiye'de olup olmadığını kontrol edebiliriz. Eğer siz insanlara bunu vermiyorsanız, gizli kalmışsa, zaten gizli bir şey kaçmış mı, saklanmış mı bunu nasıl kontrol edebilir bakanlık? Kültür Bakanlığı madem ki böyle bir şey söylüyor, istatistiklere baksın. Bugün Türkiye genelinde yakalanan ve kendilerinin almış olduğu, yani bakanlık olarak müzelerine almış oldukları mallara ve yakalanan bütün mallara baksınlar. Özellikle yakalanan mallara baksınlar. Rakam olarak ne kadardır? Bir de ilgililer ilgileniyorsa, eğer gözlerinden kaçmamışsa yalnızca İngiltere'de, ABD'de, Fransa'da ve diğer belli başlı ülkelerde yapılan açık artırmalarda Türkiye'ye giden ne kadar parçanın satıldığını görebilirler. İki kere onu katlamaktadır. Bir de özel olarak satılanlar var ki onlar bu rakamların içinde değildir.

Türkiye'de Kültür Bakanlığı'nın üst düzey yetkilisinin ya da bu işi yapabilecek bir insanın, yurtdışına tarihi eserlerin çıkarması kendi meselemdir, ben bununla uğraşacağım deyip kararnameler çıkarması lazım, kanunları değiştirmesi lazım ya da yürürlükteki kanunları yeniden ele alması lazım. Ama bugüne kadar görüyoruz ki hiçbir şekilde bir şey yapılmıyor. Pas tutmuş, yosunlaşmış bu kalbin içinde dönülüyor. İş tam bir kırsaldığı halini aldı. Çünkü o şemsiyenin altında o kurumlar birleşip ortak bir nokta bulamıyorlar. Oysa bu işin maestrosunun Kültür Bakanlığı olması gerekir.

Size sorarım. Bugün İçişleri Bakanlığı nasıl başarılı olabilir? Başarılı olması mümkün değil. Mali Şube'den bir operasyona katılan polislerin önüne bir idol koysak idolün ne olduğunu daha bilmez. Bilmeyebilir de. Ama Kültür Bakanlığı tarafından alınabilecek asgari önlemler alınmamıştır. İçişleri Bakanlığı ve Maliye Bakanlığı'nı bu durumda suçlu bulmak mümkün değil. Maliye Bakanlığı'nın yalnız şu noktada suçlu olabilir: Böyle bir konuda varılan bütçenin zayıflığı...

Altıyı gayet kaygandır. Olay sadece polisiye önlemlere bırakılmıştır. Polisiye önlemlerle nasıl başarılı olunacak? Bunun tartışmasını yapmaya bile gerek yok. Bir polislin, bir parçanın tarihi eser değeri olup olmadığını bilecek birikimi var mı acaba? Bir baks sigarayı uzaktan

İstanbul Mali Şube Müdürü Güngör, tarlasında tarihi eser bulan köylü ile profesyonellerin iyi ayırt edilmesi gerektiğini söylüyor

de yolda yakalanıyor. İhbarla ya da şüphe üzerine. Ondan sonra şu iddiada bulunuyor: Ben bunu müze müdürlüğüne teslim edecektim.

Kardeşim Müze Müdürlüğü'ne teslim edeceksin, iyi güzel de, Antalya'ya 60-70 km. uzaklıkta müze dururken neden İstanbul Müzesi'ne teslim etmeye kalkıyorsun? Orada söyledikleri şey şu: İstanbul Müzesi daha çok para verir veya peşin ödeme yapar.

■ Polis bir operasyon yapıyor ve birtakım tarihi eserler ele geçirildiği bildiriliyor. Örneğin Erzurum'da bir süre önce bir olay olmuştu. Orada bir şebeke ele geçirilmişti. Bu şebekenin elinde ABD'ye kaçırılan Elmalı sikkelerinin kayıp olanlarının bulunduğu duyurulmuş, ancak bu paraların daha sonra sahte çıkmıştı. Bu tür operasyonlar düzenleyen polisler, bu sikkeleri ya da ele geçen tarihi eserleri değerlendirebilecek uzmanlığa sahipler mi?

GÜNGÖR - Kültür ve Tabiat Varlıklarıyla ilgili çalışan memurlarımızın çoğu Müzeler Genel Müdürlüğü ve Emniyet Genel Müdürlüğü'nün ortaklaşa açtıkları kurslarda arkeologlar tarafından tarihi eserler konusunda eğitiliyorlar. Bu eğitim sırasında belli bazı bilgiler ediniyorlar. Örneğin hangisi tarihi eserdir, hangisi antikardır. En azından bunun ayırtını yapıyorlar. Bu konuda şunları söyleyebiliriz:

Gündemde olan tarihi eserlerle veya yansı kaçırılmış, yansı Türkiye'de bulunduğu iddia edilen birtakım eserlerle ilgili tarihi eserlerin sahtelerini yapan şebekeler var. Bunlar bu haberleri alınca hemen faaliyete geçiyor ve o eserlerin taktitini ürettiriyorlar. Neden? Çünkü o eserler o anda gündemde, bunları yüksek değere satabilecek amacıyla veya bu konuda pazar bulma olanağının daha geniş olması nedeniyle üretime geçiyorlar. Bunlar, tamamıyla taktit eserler. Elmalı hazinesini söylediniz. Bir kısmın yurt dışına kaçırıldığı, bir kısmının Türkiye'de kaldığı söylenildiği zaman tarihi eserlerle ilgilenen bütün koleksiyoncuların dikkatini çekiyor. Dolayısıyla pazar oluşuyor. Bu pazarın içinde tarihi eser sahtesi şebekeler bu eserlerin taktitlerini yapmak suretiyle kendilerine piyasa aramaya başlıyorlar.

Geçenlerde başımızda, bir olay geldi. Tarihi eser kaçakçılığıyla ilgili ciddi bilgiler aldık. Şebekeye pazarlığa girdik ve operasyon sonucu şahısları yakaladık. Fakat bize tarihi eser diye verilmek iste-

lülerdir. Bu eserler köylü vatandaşın profesyoneller ya da bunları yurt dışına ulaştırarak kişiler tarafından çok cüzi ödemelerle alınıyor. Bunlar daha sonra yurt dışına kaçırılıyor. Biz birinci kaynağı bu şekilde keseriz. Biraz önce de söyledim gibi... Bunun ikinci aşaması profesyoneller. Profesyoneller tarihi eser arayan ve bunu örgütlü şekilde yurt dışına gönderen kişiler. Devletin bu konuyla parasal olarak uğraşması ya da yurt dışındaki rayıç fiyatını vermesi mümkün değil. Çünkü devletin bütçesiyle Türkiye'de bir yılda çıkartılan tarihi varlıkların değerlerini kıyasladığımız zaman buna devletin bütçesinin yetmeyeceğini görürüz. İşte burada polisiye tedbirler artı ağırlaştırıcı ceza müeyyide ve bu işe sabıkalı olanların cezalarının ağırlaştırılarak devam edilmesi. Yani burada bence para politikası önemli değil. Düşünün: Türkiye'de bulunmuş bir tarihi eseri 50 milyona ya da 100 milyona satmayı dışında 500 milyona satmak isteyen bir insana devletin bu parayı ödemesi mümkün değil. Buradaki 50 milyona da razı olmaz. Çünkü bu işi meslek haline getirmiş insanlarda büyük bir para hırsı vardır. Bakın, köylümüz için aynı şeyi söyleyeyim. Onlarda para hırsı değil, bir onur, devlete yardımcı olmak ya da bu eserleri koruma amaç ve isteği vardır. Bu insanları küstürmemiz lazım. Ama ikinci grupta bulunan profesyonel kaçakçıları, aracıları parayla tatmin etmemiz mümkün değil. Ancak tarihi eserlerin bunların eline geçmesini engellemek, bunları sıkı kontrolle takip altında tutarak polisiye, ağır cezai müeyyidesi olan önlemlerle engellemek mümkün. Bugün şunu söyleyeyim: Yaptığımız operasyonlarda ele geçirilen tarihi eserlerin iki, üç, beş yıl önce aynı kişiler tarafından yine satın alındığı ve yurt dışına kaçırıldığı üzere örgütlendiğini tespit ettik. Bu işle uğraşanlar 50-100'ü geçmez ve bunlar sabıkalıdır. Bunların cezaları ne yazık ki son derece hafif. Bunları finanse eden kişiler var. Bunlar cezanın tamamen dışında tutuluyor.

Genelde bizim yakaladıklarımız sabıkalılar ve burada taşıyıcı olarak kullanılan insanlar. Diğerleri bunları uluslararası piyasada pazarlayan insanlar, çok rahatlıkla kendilerini bu suçtan kurtarıp olayın dışında tutabiliyorlar. Sonuç olarak bu profesyonel kişilerle ancak polisiye önlemler ve ağır cezai yaptırımlarla mücadele edilebilir.

■ Yürürlükte olan kültür ve tabiat varlıklarını koruyan 2863 sayılı yasa var. Bu yasa tarihi eser kaçakçılığını ve ticaretini engellemeye yeterli mi sizce?

GÜLENER - Kültür varlıklarının alınması, satılması yasak. Bu yasa bir yıllık ceza öngörüyor. Hatta görüp haber vermemek de bu yasa kapsamına giriyor. Ancak şöyle bir şey var: İnsanlar topraktan çıkardıkları bu kültür varlıklarını müzenin kapısına getirinceye kadar bunlar yasak kapsamı içine giriyor. Ama müzenin kapısından içeri girildiği zaman hiç kimse o kişiyi, bunu nereden buldun, nereden aldın diye sormuyor. Müzeden içeri sokunca yasak olmuyor da yolda giderken yasak oluyor. O zaman ceza gerektiriyor.

Benim bununla ilgili bir anım da var. Elimde bir parça var, gelin alın, dedim. Biz gelip alamayız sen getir, dediler. Ben gelemez, yolda yakalanırsam ne olacak? Bunun bir yıl yaptırımı var, ama kapıdan içeri girildiği zaman ceza sorumluluğu yok. Götürdüğünüzde Kültür Bakanlığı, aman ne iyi yaptın, diye teşekkür edip alıyor, fiyat biçiyor. Ama nasıl fiyat biçiyor? Biçilen fiyat dünya standartlarının çok çok altında olmakla birlikte oraya malı getiren insanların veremeye gibi bir şansları yok. Onların eksperleri fiyat biçiyor. Aşağı yukarı altı, yedi ay gibi bir zaman sonra, gel paranı al, diyorlar.

2863 sayılı yasa bence çok eski kalıyor. Kültür Bakanlığı'nın hukukçularla birlikte bir araya gelerek bu yasadaki düzeltme yapmaları gerektiğini düşünüyorum.

Yağmacılığın önlemek için önce Kültür Bakanlığı'nın kendi bünyesindeki envanterlerini yapması, nerede nesi olduğunu bilmesi gerekir. Bir bahçeye 5. yüzyıldan kalma bir parçayı kaderine terk ediyorsa bu da yağmacılıktır.

■ Türkiye'de tarihi eser yağmacılığı da var. Tarihi eser kaçakçılığı da var. Bunlar nasıl oluyor, anlatır mısınız?

GÜLENER - Tarihi eser kaçakçılığıyla yağmacılığın birbirinden farklı olaylar. Her ne kadar dışarıdan bakıldığında ikisi de birbirinin içine girmiş gibi görünüyorsa da tarihi eser kaçakçılığı başka bir şey, yağmacılık başka bir şey, ekonomisi

Sami Gülenler, tarihi eser ticareti ile tarihi eser kaçakçılığının ayırt edilmesini istiyor. (Fotoğraf: HAYRETTİN SAĞNAK)

zayıf, arzın düşük, talebin fazla olduğu yerlerde kaçakçılık da türer. Başka bir deyişle söylemek gerekirse, ekonominin de bir bozukluk var ki tarihi eser alışverişinde kaçakçılık ortaya çıkmıştır. Ama tarihi eser ticareti yapan kişi, tarihi eser kaçakçısı değildir.

Deyim yerindeyse bugünkü şartlarda tarihi eser yağmacılığı yapıyor, deniliyor. Yine deyim yerindeyse tarihi eser ticareti yapan kişiler, bunun kaçakçılığı ni fiili olarak yapmazlar. Çünkü kaçakçılık tarihi eser yağmacılığı arasında ayrımlar var. Kaçakçı dar çerçeveli, dar görüşlü, dar zihniyetli insandır. Ama tarihi eser ticareti yapan insanın kültür, birikim açısından daha farklı olduğu herhalde gözle görünür bir biçimde belirgindir.

■ Tarihi eser kaçakçılığı ve yağmacılığına Türkiye'den örnekler verebilir misiniz?

GÜLENER - Şimdiye kadar yapılan yağmacılığın bir tekini bile belli bir kitleye mal edemeyiz. Eğer bundan kasıt kültür varlıklarının harap olmasıysa şunu söyleyebiliriz. Bunun faturasını bunun ticaretini yapan insanlara kesemeyiz. Kültür Bakanlığı bu kültür varlıklarının talan olmasından sorumlu birisini arıyorsa kendisi de bunun içindedir. Anadolu'yu dolaştığımız zaman bütün beylikler döneminden kalma camilerimizin, çeşmelerimizin ve diğer yapıların hâlâ yıllardır restore edilmediğini, içlerinde kuşların yuva yaptığını görmemek mümkün değildir. Bir şeyi alıp bir yerde pazarlayıp satmakla orada kaderine terk etmek arasında bence bir fark yoktur. Yağmacılığın önlemek istiyorsanız önce Kültür Bakanlığı'nın kendi bünyesindeki envanterini yapması, nerede nesi olduğunu bilmesi lazım. Bir bahçeye 5. yüzyıldan kalma bir parçayı kaderine terk ediyorsa bu da yağmacılığın başka bir örneğidir.

■ Belli bir kaçakçılık yapıldığı malum. Elmalı Hazinesi ABD'de çıkıyor. Bunun gibi saymakla bitmeyecek örnek var... Bu kaçakçılığı engellemekte polisiye önlemler yeterli mi?

GÜLENER - Polisiye önlemlerle engellenmesi mümkün değil. Nasıl engellenecği gerçi benim konum değil. Bunun nasıl engellenecğini de ben söylesem o masaya eşgal eden insanlar, o makamda yine oturuyorlar? Onların bunu daha iyi bilmeleri gerekir. Yorumunu da biz yaparsak, ne yapılması gerektiğini de biz söylersek o zaman oradaki insanlar yer-

kapsamına girmeyen kültür varlıkları bir Sotheby's'in ya da Christie's'in açık artırmasında Osmanlı tombak parçalar 100 milyon liraya satılır, ama burada aynı parçalar 80-90 milyon liraya müşteri bulursa oradaki müzayedede satılmadığını görüyoruz. Hatta alınıp memleketimize gerisin geriye getirildiğini görüyoruz. Ama siz hâlâ bu 2863 sayılı yasadaki ısrar ederseniz bakanlık olarak ya da hukuk adamları olarak dersiniz ki sizin getirdiğiniz mala biz fiyat biçeriz, biz alırız. Ama bir parçaya bir milyon lira verirsiniz, o parçanın parasını da insanlar altı ayda alırlarsa ve o parça da Avrupa'da 100 milyon lira ediyorsa bu kaçakçılığı önlemenin ne matematiksel, ne de mantıksal bir açıklaması vardır. Ama o parça eğer Avrupa pazarında 100 milyon lira ediyorsa, burada da 60-70 milyon liraya müşteri buluyorsa ve alıcılar

Polisin, bir parçanın tarihi değeri olup olmadığını bilecek deneyimi var mı acaba? Bir baks sigarayı uzaktan bakınca herkes tanyabilir, ama tarihi eser olayı apayrıdır. Polisin tarihi eseritanması mümkün değil ki başarılı olsun.

bu parçaları koleksiyonlarına kayıt edebiliyorsa bu alanda kaçakçılık olması bence mümkün değildir. Yani tarihi insanı aradaki yüzde 10 - yüzde 15'e varan kar marjı için memleketinde bulunan bir kültür varlığını yurt dışına çıkarabilecek kadar hain olamaz. Bunu tahmin etmiyorum. Ama aradaki fark 100 misline varırsa bunu kaçırmanın mümkün olduğunu düşünürüm.

■ İlgiçiler de diyorlar ki bu yasayla yine de biz bu işi şu anda denetim altında tutuyoruz. Serbest bırakıldığında takdirde furya iyice başlayacak ve kültür varlıkları dışarı kaçacak...

GÜLENER - Ama şöyle bir şey var: Gizli bir şeyin kontrolü daha zordur, açık bir şeyin kontrolü daha kolaydır. Biz demiyoruz ki açık artırmalarda satılan mallar yurt dışına çıkarılsın. Açık artırmada bir mal satılıyorsa ve koleksiyoncu bunu alıyorsa envanter defterinde zaten gösteriyor. Ve Kültür Bakanlığı her yıl, yılda bir gün bu insanların ellerinde bulundurdıkları kültür varlıklarıyla envanterleri karşılaştırarak bunla-

bakınca herkes tanyabilir, ama tarihi eser konusu bundan apayrıdır. Polisin tarihi eseri tanıması mümkün değil ki başarılı olabilsin. Bugün 6-7 milyonluk İstanbul'da polis, silah çekmedikten sonra kimin belinde silah olduğunu nereden bilsin?

■ Kültür Bakanlığının kazı yerlerini nasıl kontrol ediyor biliyor musunuz?

GÜLENER - Bunu Kültür Bakanlığı'na sormalısın. Ama ben kontrol edildiğinden şüpheleniyim. Çünkü siz Türkiye genelinde ören yerlerini birer bekçiye kontrol ettiriyorsanız bu bekçilerin çıkaracakları envanterin sağlığı da şüphe götürür bence. Çünkü Kültür Bakanlığı şu anda kendi elinde bulunan öz varlıklarının zaten envanterini yapmaktan acizdir. Bir yetkiliye, Türkiye'nin neresinde ne var diye sorarsanız açık bir cevap vereceğini tahmin etmiyorum. Kendilerinin bir envanterleri, bir depoları yok daha doğrusu. Depolarda temizlenmemiş, yıllardır duran mallar var. Bu mallardan bazıları kaybolmuş kimbilir 65 yıl sonra anlaşılır belki de...

■ Siz tarihi eser ticaretine nasıl merak sardınız?

GÜLENER - Aşağı yukarı 20 senedir bu işin ticaretini yaptım. Bunun ticaretini yaparken bu tarihi eserlere elimde dokunmaktan zevk duyuyorum.

Ben Türkiye'de 2863 sayılı yasadın uygulanması ve en uzun tutukluluk süresi geçiren insanlardan biriyim. Yasa der ki: 2863 sayılı yasaya muadil olan malları bulundurmaktan cezası bir yıldır. Ben bulundurmaktan ceza yedim. Bulundurmamak Ağır Ceza Mahkemesi'nin işi değildir. Asliye Ceza Mahkemesi'nin işidir. Ben Ağır Ceza Mahkemesi'nde yargılandım. Önce hakkımda kaçakçılığa teşebbüsten dava açıldı. Ama birinci celsede itübaren savcının sürekli tahliye istğine rağmen heyet beni tahliye etmedi. Ancak yedi ay gibi uzun bir tutukluluk süresinden sonra tahliye etti. İlk ifademde bile, evet bunu yaptım, tarihi eser bulundurdum, çıktığımda fırsat bulursam bir daha bulundurmaktan da çekinmiyorum, dedim. Ben bu suçlu işledim. Mahkemeye karşı hiçbir oyalayıcı ifade vermedim. Suçumu kabul ettim, cezasının verilmesini istedim. Suçumun cezası bir senedir. Yürürlükte bulunan infaz yasasına göre yedi ay hapis yattığım için dört ay 10 gündür benim cezam.